

Magelluksen maa

Jatkokertomus
Kirj. Magdalena Hai

Osa 1: Eikö yksisarvisten pitäisi olla kilttejä?

Sade piiskasi Vertaisjoen keskuskirjaston ikkunaa, kun yksitoistavuotias Eveliina Karttunen tarttui oven pitkään kahvaan ja nykäisi sen auki. Eveliina kopisti kuravettä kumppareiden pohjista ja kohensi repunhihnaa harteillaan. Kirjaston ilma tuoksui paperille, pölylle ja kirjastonhoitaja Mervin joka paikkaan tunkevalle parfyymille. Eveliina vilkaisi kännykän ruutua ja mutisi hiljaa itseksensä: ”Voi ei.”

Hän oli myöhässä. Mervin viestissä oli sanottu *Heti*. Ei ”Hetä, kun pystyt.” tai ”Hetken päästä.” *Heti*.

Kirjaston lukunurkkauksessa oli jo muita lapsia ja he näyttivät kaikki siltä, kuin olisivat olleet paikalla kauan.

”Minun piti ulkoiluttaa koira”, Eveliina mutisi.

Nurkkauksen pitkällä sohvalla lojui tutunnäköinen, vaaleatukkainen poika. Eveliina muisti pojan nimen: Artur. Kova jalkapalloilija, joka oli pelannut monta kertaa Eveliinan veljen joukkuetta vastaan. Urheilijapojan toisella puolella istui toinen, hiljaisempi poika ja tämän vieressä lattialla pitkänhuiskea tyttö. ”Hoikka kuin hernekeppi”, olisi Eveliinan mummo tytöstä sanonut. Pitkä tyttö puhalsi hiirenharmaan suortuvan kasvoiltaan ja vilkaisi häntä vastapäätä istuvaa tummaa poikaa, joka näytti hiukan vanhemmalta kuin muut. Kaikkiaan viisi lasta.

”Hei, Faruq”, hoikka, hiirenhiuksinen tyttö sanoi tummalle pojalle. ”Eikö Mervin pitänyt olla jo täällä?”

Faruq risti kädet vatsalleen ja nojasi taaksepäin. ”Me kaikki saatiin sama viesti, Kai.”

Kaiksi kutsuttu tyttö pyöräytti silmiään pojan vastaukselle – ja hymyili Eveliinalle ilkkurisesti.

Eveliina istui lähimmän sohvalla nurkalle reppu sylissään. Sinä aamuna Korpin koulun rauha oli järkkynyt, kun heidän äidinkielen opettajansa Heikki oli kadonnut jälkeä jättämättä. ”Hessu” ei ollut kuka tahansa äikänope. Hän oli Korppien klaanipäällikkö. Koko koulu oli ollut paniikissa, kunnes he olivat saaneet viestin Merviltä: ”Lähetäkää koulunne ja heimonne ansiokkain oppilas keskuskirjastoon. *Heti*.” Mervi oli oikeasti käyttänyt kursiiivia.

Eveliina katsoi ympärilleen ja tajusi, että Mervin oli täytynyt lähettää sama viesti kaikkiin alueen kouluihin.

Vertaisjoen koulut eivät olleet aivan tavallisia kouluja. Melkein, muttei aivan. Ne oli ammoisista ajoista jaettu siten, että jokainen koulu muodosti oman heimonsa, joista jokaisessa painotettiin erilaisia asioita. Eveliinan oma koulu keskittyi luonnontieteisiin ja eläintenhoitoon, ja oli juuri sopiva paikka Eveliinan tapaiselle tytölle. Hän oli Korppi sydänvertaan myöten.

Kirjastoon oli kutsuttu myös Ritarien, Narrien, Vaeltajien ja Tähytäjien ansiokkaat. Ritarit olivat rohkeita ja urheilullisia, Narrit rakastivat keppostelua. Vaeltajat tuntuivat viettävän kaiken aikansa pää pilvissä, avaruudessa tai fantasiamaailmoissa. Tähytäjät olivat kuuluisia terävästä älystään. Eveliina oli juuri miettimässä, kuka toisista kuului mihinkin heimoon, kun kohtelias yskähdyks keskeytti hänen ajatuksensa.

Kirjastonhoitaja Mervi oli vaikuttava ilmestys. Hän oli suuri nainen, joka käytti värikkäitä, itse ommeltuja neuleita ja värjäsi lyhyeksi kynityn tukkansa kirkkaanpunaiseksi. Mervin nenällä keikkuivat sinikehyksiset silmälasit.

”Olen kutsunut teidät tänne, koska eräs hyvin vaarallinen henkilö on kaapannut teidän opettajianne.” Mervi meni aina suoraan asiaan. ”Eikä ketä tahansa opettajia.” ”Meidän klaanipäällikkömme Maria katosi tänä aamuna”, Faruq sanoi.

”Niin meidänkin”, Artur nyökkäsi. ”Hänen nimensä on Nipa.”

”Lilli-ope katosi kesken äidinkielen tunnin”, Kai myötäili. ”Me luulimme ensin sitä jekuksi.”

”Jokaisen Vertaisjoen koulun klaanipäällikkö on kadonnut”, Mervi sanoi. ”Mikä tärkeämpää: vain te viisi voitte pelastaa heidät.” Faruqin silmät siristivät. ”Mutta me olemme lapsia.”

Eveliina sai vaikutelman siitä, että tumma poika puhui tuolla tavalla aina. Vähän, mutta asiaa. Selvästikin Tähestäjä.

Mervi nyökkäsi Faruqin sanoille. ”Te voitte auttaa juuri sen takia, että olette lapsia.”

Kirjastonhoitaja viittasi heitä seuraamaan. Mervi käveli rivakasti portaat ylös lukunurkkauksesta lasten- ja nuortenpuolelle ja alkoi jo kävellessään selittää, mistä oli kyse. Eveliina kuunteli silmät ymmyrkäisinä, kun Mervi kertoi kirjastojen olevan muutakin kuin kirjavarastoja.

”Ne ovat todellisuudessa portteja toisiin maailmoihin”, Mervi sanoi ja jatkoi selittämällä, että lapset, koska olivat nuoria ja mieleltään joustavia, saattoivat aikuisia helpommin siirtyviä kirjastoportaalien maailmasta toiseen. ”Aikuiset ovat useimmiten liian piintyneitä tapoihinsa”, Mervi jupisi. ”Luupäät, lukevat vain lempidekkaristiaan vuodesta toiseen, vaikka tarjoaisin heille mitä.”

Eveliina ei uskonut paljoakaan siitä, mitä Mervi puhui. Hänhän oli vain osallistunut lukutaitohankkeeseen ja siihenkin oikeastaan vain sen takia, että hänen opettajansa oli sanonut, että jos Eveliina halusi isona eläinlääkäriksi (Hän halusi!), hänen pitäisi oppia lukemaan paljon erilaisia kirjoja. Mutta ei Eveliinaa kiinnostanut mikään muu kuin eläimet.

”Mitä sinä tarkoitat porteilla?” Eveliina kysyi Merviltä, joka paahtoi heidän edellään pitkin keskuskirjaston mutkikkaita käytäviä. ”Portteja, porttaaleja, oviaukkoja, kutsu niitä miksi haluat”, Mervi sanoi. ”Tärkeintä on ymmärtää, että te viisi voitte pelastaa opettajanne velho Magelluksen kynsistä.”

Mervi pysähtyi lainaustiskille. Sen pintaan oli liimattu robottitarra.

”Velho Magelluksen?” Eveliina kysyi.

”Niinhän minä sanoin.”

Mervi oli suoraan sanottuna outo tapaus. Jo ihan pienenä, kun Eveliina oli tullut äitinsä kanssa lainaamaan kirjastosta ensimmäisiä heppakirjojaan, kirjastonhoitaja oli tuntunut kiinnostavan lapsiin enemmän huomiota kuin kukaan muu. Eri tavalla. Aikuiset kuiskailivat keskenään, että kirjastonhoitajalla oli enemmän salaperäisiä voimia kuin Suomen presidentillä. Ja kaikkihan tiesivät, että Suomen presidentti oli suuri velho. Nyt Mervi katseli heitä arvioiden kädet lanteilla ja väitti, että *heidän* pitäisi pelastaa kadonneet klaanipäälliköt.

”Magelluksen maailmassa teitä odottavat monet vaarat”, Mervi sanoi. ”Matka ei ole helppo. Tulette tarvitsemaan kaikkien teidän erityisiä taitojanne. Tehkää parhaanne, älkääkä aliarvioiko toisianne.”

Puhuessaan Mervi otti laserosoittimen ja piirsi sillä lattiaan vinkuraisia merkkejä.

Eveliina avasi suunsa. ”Mutta mitä –”

Samaan aikaan Artur sanoi: ”Miksi –?” Eveliina punastui.

”Vedätkö sinä meitä nyt höplästä, Mervi?” Kai nauroi. Mutta tytön nauru loppui lyhyeen, kun Mervin piirtämistä merkeistä nousi ilmaan punaisia kaaria ja kipinöitä, jotka kietoutuivat yhteen kuin seinäkasvin kärhöt, kunnes ne muodostivat valosta välähtelevän, matalan oviaukon.

”Teidän täytyy mennä sen läpi”, Mervi sanoi. ”En pysty pitämään ovea auki pitkään.”

”Et ole tosissasi!” Artur ähkäisi.

Eveliina tiesi, että Mervillä oli *mulkaisu*. Kun joku teki kirjastossa jotakin, mitä ei olisi pitänyt, tai ei kuunnellut, kun Mervi tuli heidän kouluunsa kirjavinkkaamaan, Mervi *mulkaisu* häntä ja sai oppilaan hiljenemään sillä silmänräpäyksellä.

Nyt Mervi *mulkaisu* heitä. ”Haluatteko te pelastaa opettajanne vai ette?”

Hiljainen poika, jonka olemassaolon Eveliina oli melkein jo unohtanut, nyökkäsi ja astui sanaakaan sanomatta laservalokaaren ali. Eveliina hankasi silmiään. Poika oli kadonnut näkyvistä.

Kai kohautti olkiaan. ”Tämä voi olla hauskaakin”, pitkä tyttö sanoi ja loikkasi oviaukkoon.

Artur huokasi. ”En minä voi hävitä Narrille.” Myös Artur katosi kaaren alle.

Faruq siristi silmiään uudestaan. ”Mitä voimme odottaa kohtaavamme tuolla?”

”En tiedä tarkalleen itsekään”, Mervi sanoi. ”Mutta tunnen teidät kaikki ja tiedän, että jos joku onnistuu pelastamaan opettajat, te pystytte siihen. Yhdessä.” Eveliina vilkaisi Faruqia. Hän ei ollut koskaan ennen tavannut poikaa. Hän oli kuullut, että Tähystäjät olivat joskus liiankin älyllisiä ja unohtivat kokonaan ottaa huomioon, miltä toisista tuntui. Hän ei todellakaan luottaisi poikaan.

Tumma poika puristi kätensä nyrkkiin. ”Maria-ope on ainoa, joka on koskaan ymmärtänyt minun juttujani.” Sen sanottuaan poika astui portista sisään.

Eveliina puri huultaan ja tepasteli edestakaisin. ”En minä halua mihinkään seikkailuun. Otin haasteen vastaan vain, koska Hessu sanoi, että muuten minusta ei voi tulla eläinlääkäriä.”

Mervi otti kasvoilleen lempeän ilmeen. ”En minä pakota ketään tuonne. Niin kuin sanoin, se voi olla vaarallista.”

Eveliina puri huultaan uudestaan. ”Minun pitäisi siivota marsunhäkit. Lupasin äidille.”

Mervin silmissä välähti ovela pilke. ”No jos sinua pelottaa...”

”Ei pelota.” Eveliina kurtisti kulmiaan.

”Kyllä Heikki varmaan pärjää ilman sinuakin.”

Eveliina suuttui. ”Meinaatko, että nuo toiset välittäisivät hölkäsen pölähtävää Korppien klaanipäälliköstä?”

Yhtäkkiä Eveliinan mieleen tuli, millaista hänen olisi palata kouluun, kaikkien luokkatovereidensa eteen, ilman Heikkiä. Hänet oli valittu heimonsa etevimmäksi. Eveliina oli paras eläinten kanssa ja tiesi paljon niiden hoidosta ja luonnosta ja kaikesta, mikä liittyi siihen, että ihmisestä tulisi isona eläinlääkäri. Ei. Ei hän voisi palata kirjastosta ilman Hessua.

Eveliina sulki silmänsä ja astui portin läpi.

Kun hän avasi ne, hän huomasi tuijottavansa suoraan valtavan, mustakarvaisen yksisarvisen vihaisesti värisevään, polttavaa ilmaa puhisevaan turpaan. ”Varo!” Artur tömähti päin Eveliinaa ja kaatoi tämän heinikkoon juuri, kun yksisarvisen keittolautasen kokoinen kavi suhahti siitä, missä Eveliina oli seisonut.

Yksisarvinen teutaroi. Sen silmät olivat raivokkaan punaherkuiset ja sen karva kiili julmasti. Kierteisenä kasvava otsasarvi oli melkein metrin pituinen ja kimalsi hopeaa. Sen selästä, lapaluiden kohdalta, kasvoi pari suuria, huikean kauniita, pikimustia siipiä.

”Eikö yksisarvisten kuuluisi olla kilttejä?” Artur huudahti.

Eveliina huokasi. ”En tiennytkään, että niillä on siivet!”

Artur *mulkaisu* häntä kuin hullua. Toiset lapset kyyristelivät hieman kauempana, suuren, sammalpeitteisen kiven takana.

Eveliina tarttui Arturia hihasta. ”Katso. Ei se ole vihainen, vaan kipeä.” Arturkin katsoi yksisarvista tarkemmin.

”Se arastelee toista takakaviotaan”, Eveliina jatkoi. ”Meillä kävi sama tallilla yhden tamman, Vaniljasokerin, kanssa. Sillä oli tarttunut kivensiru kavioon. Se vain potki ja yritti purra kaikkia, koska sillä oli niin surkea olo. Katso!”

Kun yksisarvinen kohotti kipeää takajalkaansa, lapset näkivät, kuinka sen kaviossa kimalsi jokin punainen. Kiven takana piilottelevat lapset kurottivat kaulaansa nähdäkseen, mikä se oli.

”Onko se lasia?” Kai huusi.

”Ei”, Faruq, joka näki kavion parhaiten siitä, missä kyykisteli, vastasi: ”Se on jotain kovempaa, niin kuin palanen jalokiveä.”

”Rubiinin sirpale!” Eveliina oivalsi hämmästyneenä. ”Ei ihme, että se tekee kipeää.”

Yksisarvinen tömisteli raivoissaan ja yritti potkaista Eveliinaa ja Arturia, jotka pyörivät sen kavioden alta kauemmas.

”Sirpale on otettava pois!” Eveliina kiljaisi väistäessään yksisarvisen hyökkäystä. Artur nyökkäsi. ”Minä teen sen. Harhauta sitä.”

Vaikka hänen jalkansa vapisivat ja suu tuntui hiekkapaperilta, Eveliina nousi jaloilleen. Hän muisti, mitä tallilla oli sanottu. Hevosten kanssa piti olla määrätietoinen ja rauhallinen. Hevoset olivat laumaeläimiä ja kunnioittivat sitä, joka käyttäytyi kuin lauman johtaja. Eveliina toivoi, että myös yksisarviset olisivat laumaeläimiä.

”Ihan rauhassa...” Eveliina kuuli, kuinka hänen äänensä vapisi. ”Ssh...”

Eveliina kohotti kätensä. Yksisarvinen oli paljon suurempi kuin yksikään hevonen, jonka Eveliina oli eläissään nähnyt. Sen sieraimista tuhahti kuumaa ilmaa ja sen silmät pyörähtelivät kuopissaan. Se lopetti teutaroimisen tuijottaessaan outoa tyttöä, joka ei vaikuttanut lainkaan pelkäävän sitä.

Samaan aikaan Artur ryömi lähemmäs yksisarvisen haavoittunutta takajalkaa. Kiven takana kolme muuta pidättivät hengitystään. ”Tämä on ihan hullua”, Kai mutisi.

Mitä pidempään yksisarvinen seiso aloillaan, sitä varmemmaksi Eveliina tuli. Se oli melkein kuin hevonen. Eveliina nousi varpailleen, niin että ylettyi silittämään suurta turpaa.

Samaan aikaan Artur ojensi kätensä, ja kun yksisarvinen kohotti kipeän kavionsa maasta, Artur nykäisi rubiininsirpaleen irti.

Yksisarvinen ei edes hätkähtänyt. Mutta sen silmiin tuli äkkiä lempeä ilme ja se antoi Eveliinan silittää turpaansa.

Eveliina hymyili. ”Minä tiesin, että sinä olit kiltti.”

Yksisarvinen hörähti lempeästi. Aiemmin punaisena hohtaneet silmät olivatkin kauniin kullanuskeat.

”Kiitos”, yksisarvinen sanoi matalalla, hevosmaisella äänellä. Eveliina henkäisi: ”Sinä osaat puhua!”

Kun Artur astui yksisarvisen takaa rubiininsirpale kädessään, se pärskähti: ”Tuhannesti kiroton velho Magelluksen taikaa!” Sitten yksisarvinen kumarsi jalomuotoista niskaansa. ”Nimeni on Peto, mutta älkää tuomitko minua nimeni perusteella. Olen tämän maan vartija, mutta tuo loitsu taikoi minut pahaksi.”

Eveliina otti rubiininsirun Arturilta ja tutki sitä. ”Onko siru yhä vaarallinen?”

Peto ravisti suurta päätään ja sen silkkisenä kiiltävä harja heilahti. ”Paha loitsu on nyt purettu.”

”Velho Magellus...” Faruq pohti. ”Hän ryösti meidän klaanipäällikkömme, jotka tulimme hakemaan takaisin.” Muut lapset nyökkäilivät. ”Tiedätkö sinä, missä he ovat?”

Peto hirtahti uudelleen. ”Magellus on vanginnut heidät linnaansa suuren meren rannalla. Päästäksenne sinne teidän on ylitettävä erämaa, päästävä kummituseläinten laaksoon ja läpäistävä kuiskivien puiden metsä.”

Yksisarvinen kääntyi ja johdatti heidät niityn laitaan. Lasten edessä avautui valtava erämaa, jossa kasvoi pelkkiä kitukasvuisia pensaankäkkyröitä ja käärmemäisinä luikertelevia hiekkadynejä. Erämaan toisella laidalla kohosi karu, kivinen vuorijono.

”Tähänkö meidän matkamme nyt päättyi!” Eveliina voihkaisi. Peto kohotti päätään ja hirtahti kimeästi.

Lapset kuulivat takaansa kavioden kopsetta. Kun lapset kääntyivät, he näkivät lauman pienempiä yksisarvisia, jotka saapuivat iloisesti harjojaan ravistellen heidän luoksensa.

”Nämä ovat minun lapsiani”, Peto sanoi. ”He vievät teidät erämaan yli ja Porrasvuorten juurelle. Mutta sieltä joudutte jatkamaan matkaanne yksin.”

Nuoret yksisarviset olivat vain ponin kokoisia ja eivätkä niin hurjia kuin emonsa. Lapset nousivat niiden selkään ja aloittivat matkansa erämaan halki. Eveliina katsoi taakseen. Peto seisoj jälleen vartiossa, musta karva hehkuen auringossa ja kierteinen sarvi kimmeltäen hopeaa. Eveliina puristi kädessään punaista rubiininpalaa. Sen kiiltävästä pinnasta hän näki omien kasvojensa heijastuksen, joka oli täynnä huolta.

Mihin ihmeeseen hän oli päänsä pistänyt? Eveliina hengitti syvään ja työnsi sirpaleen hameensa taskuun.

Tarinan toinen osa julkaistaan loppusyksystä Lukuklaanin verkkosivuilla ja sosiaalisessa mediassa!